

IZGLĪTĪBA UN DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 10:30–37, Mt 5:14–16, Lk 4:18–23, Jer 29:13, Mt 7:7, 1tes 2:6–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Nedz arī sagaidīdami godu no cilvēkiem, ne no jums, ne no citiem. Lai gan mums kā Kristus apustuļiem būtu bijis iespējams sev prasīt sevišķu cieņu, bet mēs jūsu starpā esam bijuši saudzīgi kā māte, kas lolo savus bērnus. Tādas ir bijušas mūsu jūtas pret jums; mēs ar jums gribējām dalīties ne vien Dieva evaņģēlijā, bet arī savā dvēselē, jo tik mīļi jūs mums bijāt kļuvuši” (1tes 2:6–8).

Kopš agrīnajiem laikiem, kad uzticīgie ir pulcējušies, lai pielūgtu Dievu—sinagogās, mājās un draudzēs—, Bībele atklāj cilvēkus, kas ar Rakstu un pielūgsmes palīdzību ilgojas iepazīt Dievu un saprast Viņa gribu savā dzīvē. Bībele arī atkārtoti atklāj, ka draudze ir vieta, kur vajadzētu notikt nopietnām, aktuālām diskusijām un kur cilvēki var augt Dieva atziņā un izpratnē par Viņa gribu savā dzīvē.

Reizēm mums ir bail uzdot jautājumus. Tomēr Bībelē mēs bieži atrodam, ka jautājumi tika izmantoti, lai vestu cilvēkus pie skaidrākas izpratnes par Dievu. Līdzīgā veidā visā Bībelē ir izmantoti stāsti, lai radītu cilvēkiem iespējas pārdomāt savu nodošanos. Jēzus īpaši pievērsās šāda tipa izglītībai attiecībā uz Saviem mācekļiem un sekotājiem.

Ja draudzei ir jābūt izglītības iestādei, tai ir jānodrošina telpa, kur var notikt patiesi dialogs. Tieši tāpat kā mums skolā nepārtraukti teica, ka “nav stulbu jautājumu”, tā mums ir jārada draudzē droša vide katram cilvēkam, lai augtu žēlastībā un izpratnē par Dievu un viņa plānu katra dzīvē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. novembrī.

Patiesa kristīga izglītība

Ir kāds stāsts par kādu rabi. Raudzīdamies miegainajos jauniešos, kas sēdēja viņa klasē, viņš jautāja: “Studenti, kā var zināt, ka ir beigusies nakts un sākusies diena?”

Vairāki studenti piesardzīgi pacēla savas rokas. “Rabi,” viens jautāja, “vai tas ir tad, kad var pateikt atšķirību starp vīģes koku un olīvu koku?”

“Nē.”

Kāds cits students pacēla roku: “Rabi, vai tas ir tad, kad var pateikt atšķirību starp aitu un kazu?”

Pēc tam, kad rabi bija noklausījies daudzas atbildes, viņš paziņoja: “Studenti, cilvēks zina, ka nakts ir beigusies un diena iesākusies tad, kad var paskatīties sejā kādam, ko nekad iepriekš neesi redzējis, un atzīt svešinieku par brāli vai māsu. Līdz tam brīdim nav svarīgi, cik gaiša ir diena, tā tik un tā ir nakts.”

Izlasi Lk 10:30–37. Kādu domu Jēzus gribēja ar šo stāstu pateikt? Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, kam ir jābūt jebkuras patiesas kristīgās izglītības daļai? _____

Mēs kā septītās dienas adventisti esam svētīti ar bagātīgu doktrināro gaismu un patiesību (mirušo stāvoklis, sabats, 1844. gads un tiesa, lielā cīņa – tās ir tikai dažas no mūsu mācībām), ko lielākā daļa kristīgās pasaules vēl joprojām nesaprot. Un tomēr, lai arī cik izšķirošas ir šīs patiesības, ko labu tās mums dod, ja mēs neesam laipni pret cilvēkiem, ja mēs esam aizspriedumaini pret citiem un ja mēs ļaujām savas vides kultūras un sociālajiem aizspriedumiem izraisīt to, ka mēs izturamies pret citiem kā pret zemākiem?

Ja neko vairāk, tad patiesai kristīgai izglītībai ir jāpanāk vismaz tas, ka mēs paceļamies pāri šim cilvēciskajam vajībām un ļaunumiem un ieraugām citus tā, kā Kristus viņus redz, kā būtnes, par kurām Viņš ir nomiris, kuru grēkus Viņš nesa pie krusta, par kurām Viņš samaksāja bezgalīgu cenu. Ja mēs paaugstināsim krustu tā, kā to vajadzētu, tad mēs ieraudzīsim katra cilvēka vērtību Dieva acīs un izturēsimies pret viņiem tā, kā viņi patiesi ir pelnījuši. Kristīgajai izglītībai ir jāiekļauj šī mācība, vai arī tā nav cienīga saukties par “kristīgu”.

Kādus aizspriedumus māca tava kultūra un sabiedrība, vai nu slēptā veidā, vai atklāti, pāri kuriem tev kā kristietim ir jāpaceļas? _____

Aicināti dzīvot kā gaisma

Visur, kur vien mēs raugāmies, izskatās, ka mūsu planēta griežas pati no sevis, mainot gaismu un tumsu. Tomēr mēs arī sastopam tumsu tuvāk sev, kad pārdomājam paši savu pieredzi šajā grūtajā un izaicinošajā pasaulē. Jo arī mēs saprotam šausmas, ko mums nes šī pasaule, mums cīnoties ar slimībām, atgūstoties pēc mīļotā cilvēka zaudējuma, vērojot ģimenes sadalītas un šķirtas, cīnoties atrast jēgu daudzziem ļaunumiem mūsu sabiedrībā un kultūrā.

Tomēr šī morālā bankrota un garīgās tumsas vidū, visu šo ārējo un iekšējo trokšņu vidū mēs dzirdam Jēzus vārdus katram no mums: “Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs” (Mt 5:14–16). Ko šie panti māca mums par to, kā mums ir jādzīvo un kā tas, ko mēs kā kristieši darām, ietekmē to, kā citi redz Dievu?

Kā Jēzus klausītāji tajā dienā, sēžot pie Galilejas jūras karstā saulē, saprata Viņa vārdus? Tie, kas dzird Viņa vārdus, zina visu par gaismu un tumsu. Viņiem noteikti bija daudz tumsas, no kā baidīties. Viņi dzīvoja Romas pakļautībā, militarizētā sabiedrībā, kas, neskatoties uz to, ka nebija telefonu, datoru un interneta, daudzējādā ziņā bija tikpat efektīva kā mūsējā un zināmā mērā pat vēl šausminošāka.

Romieši bija visur, atgādinot ļaužu pūlim kalna nogāzē, ka tie, kas radīs nekārtības, ātri nonāks pie mocītājiem – un pie kailas nāves pie romiešu krusta.

Un tomēr, šeit bija Jēzus, aicinot viņus dzīvot kā gaismai. Būt žēlsirdīgiem. Būt šķīstiem sirdī. Būt miera nesējiem. Kristīgajai izglītībai tāpēc ir jā māca mūsu skolēniem būt par gaismu pasaulē, būt spējīgiem izdarīt izvēles un pieņemt lēmumus, kas atklāj Dieva realitāti un labestību pret citiem.

Kādi ir veidi, kā mēs varam norādīt citiem uz Dieva realitāti un labestību? _____

Dzīvot kā mācekļiem

Ja draudze nopietni vēlas būt kristīgās izglītības spēks, tad mums noteikti ir jāsāk ar Jēzu. Jēzus aicināja mācekļus. Viņš tos apmācīja darīt misijas darbu, ejot kopā ar viņiem. Jēzus nodrošināja viņiem iespējas būt iesaistītiem cilvēku dzīvēs, par kuriem viņiem bija jā rūpējas un kas bija jāmīl. Katru dienu Jēzus izaicināja viņus ar Savu vīziju par to, kāda būs šī pasaule, kad cilvēki sāks izturēties cits pret citu kā pret brāļiem un māsām.

Izlasī Lk 4:18–23. Kāda ir Kristus vēsts jums visiem kā Viņa sekotājiem? _____

Trīs gadus mācekļi vēroja, kā Jēzus, viņu Skolotājs, parādīja dzīvē valstības ideālus, ko Viņš pasludināja Savā pirmajā svētrunā sinagogā Nācuretē. Piedošana, žēlastība un mīlestība gāja roku rokā ar vientulību, nodošanos un grūtībām. Ja bija kāda mācība, kas bija jāapgūst, tad tā bija tā, ka mācekļība nav nekas tāds, ko cilvēks var uzņemties pavirši. Tu esi māceklis uz mūžu – nevis tikai uz vienu dienu.

“Glābēja uzdevums mācekļiem .. ietver visus ticīgos līdz pat laika galam. [...] Visiem, pie kuriem ir nonākusi Debesu inspirācija, ir uzticēts evaņģēlijs. Visiem, kas saņēmu Kristus dzīvību, ir pavēlēts strādāt savu līdzcilvēku glābšanas labā. Draudze ir izveidota šim darbam, un visi, kas uzņemas tās svēto solījumu, ir līdz ar to solījuši būt par Kristus līdzstrādniekiem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 822. lpp.)

Kā Jēzus mācekļiem mums ir jāpārlicinās, ka Jēzus vienmēr ir gan mūsu sadraudzības, gan mūsu pielūgsmes centrā. Ir labi atcerēties, ka Jēzus bija tas, kas iecēla mācekļību. Lai gan tā laika rabīni arī piesaistīja sekotājus, Jēzus bija tas, kas aicināja vīrus un sievas sekot Viņam. Rabīni nekad nevarēja iedomāties tik radikālu aicinājumu, kas teiktu, ka būt kopā ar Jēzu ir svarīgāk nekā visi viņu baušļi.

Kā Jēzus mācekļiem mums ne tikai ir jābūt cieņai pret visiem cilvēkiem, bet mēs arī strādāsim, lai nodrošinātu tādu vietu, kur visi cilvēki var augt un attīstīties.

Tāpēc visai kristīgajai izglītībai ir jāiekļauj šī misija, jēgas apziņa, ne tikai lai nopelnītu iztiku, bet lai darītu savā darbības jomā to, ko Jēzus aicina mūs darīt: sekot Viņa pēdās, kalpojot tiem, kas ir grūtībās, un līdzdalīt viņiem labo evaņģēlija vēsti.

Meklējot patiesību

Alberts Einšteins, kas bieži tiek uzskatīts par mūsdienu fizikas tēvu, rakstīja: “Svarīgi ir nepārtraukt jautāt. Zinātkārei ir savi eksistences iemesli. Cilvēks nevar atturēties no izbrīna, pārdomājot mūžības, dzīves, brīnišķīgās realitātes uzbūves mistērijas. Pietiek, ja cilvēks cenšas tikai aptvert nedaudz no šīs ikdienas mistērijas. Nekad nezaudējiet svēto zinātkāri.”

Mēs dzīvojam mistēriju pasaulē, vai ne? Mūsdienu zinātne ir parādījusi mums neiedomājamu sarežģītību, kas pastāv gandrīz katrā eksistences līmenī. Ja tas tā ir tikai ar fiziskām lietām, tad cik daudz vairāk ar garīgajām?

Ko šie panti māca mums par patiesības, par atbilžu meklēšanu? Jer 29:13, Mt 7:7, Apd 17:26, 27; Ps 25:5; Jņ 16:13; Jņ 17:17. _____

Bībele ir pilna ar stāstiem par zinātkāriem cilvēkiem, kas ir ļoti līdzīgi mums, kam ir jautājumi, bailes, cerības un prieki, cilvēkiem, kas savā veidā meklē patiesību, meklē atbildes uz dzīves visgrūtākajiem jautājumiem.

“Vēl es esmu novērojis zem saules tiesas vietu – tur valdīja netaisnība, un taisnības vietu – tur valdīja bezlikumība” (Māc 3:11). Ko Salamans šeit domā? Daži ebreju valodas vārdu “olam” tulko kā “mūžība” un citi kā “pagātnes un nākotnes apziņa”. Tātad saskaņā ar šo pantu Dievs ir ielicis cilvēka sirdī un prātā pagātnes un nākotnes apziņu, pašu mūžību. Tas ir, kā cilvēki mēs spējam domāt par tā saucamajiem “lielajiem dzīves jautājumiem” un mūsu eksistenci kopumā.

Protams, šeit galvenā loma ir Rakstiem. Kas mēs esam? Kāpēc mēs esam šeit? Kāpēc mums vajadzētu dzīvot? Kas notiek, kad mēs mirstam? Kāpēc ir ļaunums un ciešanas? Šie ir jautājumi, ko patiesības meklētāji ir uzdevuši kopš vēstures ziņojumu pirmsākumiem. Kāda priekštiesība un kāda atbildība spēt palīdzēt norādīt šiem meklētājiem uz dažām atbildēm! Kas gan ir kristīgā izglītība, ja ne norādīšana uz šīm atbildēm, kā tās atrodamas Dieva Vārdā?

Kāpēc Rakstiem vajadzētu būt galvenajai lomai, atbildot uz lielajiem dzīves jautājumiem? _____

Mūsu dzīves līdzdalīšana

Izlasi 1tes 2:6–8. Ko Pāvils pasaka šeit tādu, ko mēs varētu un ko mums vajadzētu atspoguļot savās skolās un draudzēs? _____

Dzīvojot sabiedrībā, kurā sabrūk kopiena, mēs dzīvojam laikmetā, kurā Bībeles izpratne par draudzi nekad nav bijusi nozīmīgāka. Kā mums atgādina Mt 18:20: “Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” Jaunās Derības vīzija par draudzi un kopienu ir veidojusies galvenokārt ticīgo mājās. Šeit kopiena satikās mazās grupās, lūdza, dziedāja, svinēja Kunga vakarēdienu, mācījās un līdzdalīja Jēzus vārdus cits citam.

Šīs lūdzošās grupas arī kļuva par pirmajām draudzes skolām, tā kā šī bija vieta, kur jauni draudzes locekļi tika iepazīstināti ar Bībeli un ar jauno dzīvi, kas atrodama Jēzū. Pāvila raksti, tādi kā Rm 12:2 – “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” – norāda, ka draudze šo izglītības darbu uzņēmas ļoti nopietni.

Šie agrīnie ticīgie drīz atklāja, ka evaņģēliju vislabāk ir izdzīvot kopienā. Kopienā mums ir iemesls dziedāt skaļāk, lūgt dedzīgāk un būt gādīgākiem un līdzjūtīgākiem. Kad mēs dzirdam citus runājam par Dieva labestību, arī mēs izjūtam, cik Viņš ir bijis pret mums labs. Kad mēs dzirdam par citu cīņām un sāpēm, mēs izjūtam Dieva dziedināšanu paši savā dzīvē un mēs piedzīvojam jaunas ilgas būt Viņa žēlastības un dziedināšanas instrumentiem.

Šodienas pantos Pāvils apgalvo, ka Dieva evaņģēlijs ir viss: krusta spēks, Kunga augšāmcelšanās, Viņa atgriešanās apsolījums. Visā pasaulē vienkārši nav labāku ziņu, un Pāvils pavadīja savu dzīvi, nodevies izaicinājumam līdzdalīt Jēzus stāstu ar vislielāko godprātīgumu un nodošanu.

Tomēr Pāvils ierosina, ka evaņģēlija vēsti vislabāk var saprast un piedzīvot, ja dalāmies ar savu pieredzi. Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka cilvēki vēro mūsu dzīves un skatās, vai tās ilustrē žēlastības vēsti, kas ir atrodama Bībelē.

Padomā dziļāk, kā tu dzīvo, un jautā sev: kāda liecība es esmu tiem, kas dzīvo ap mani?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus lika vilties cerībās uz pasaules varenību. Kalna svētrunā Viņš centās nojaukt visu, ko bija paveikusi nepareizā audzināšana, lai sniegtu klausītājiem pareizu izpratni par savu valstību un savu raksturu. Tomēr pret ļaužu maldiem Viņš nevērsās tieši. Viņš redzēja grēka dēļ pasaulē valdošo postu, bet necentās šo nožēlojamo stāvokli pēc iespējas spilgtāk attēlot saviem klausītājiem. Viņš mācīja kaut ko bezgalīgi pārāku par to, ko tie līdz šim bija pazinūši. Neapkarodams viņu idejas par Dieva valstību, Jēzus pasludināja noteikumus ieiešanai šajā valstībā, atstādams tiem iespēju pašiem spriest par tās būtību. Viņa mācītās patiesības šodien mums nav mazāk svarīgas kā milzīgajam ļaužu pulkam, kas Viņam sekoja toreiz. Mums tāpat kā viņiem nepieciešams apgūt Dieva valstības principus.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 299. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Roberts Luiss Stīvensons piedzima 1850. gadā Edinburgā, Skotijā. Stīvensons atceras, kā kādu nakti, kad viņa aukle lika viņu gulēt, viņš pieskrēja pie loga un redzēja aizraujošu skatu. Vīrs, kas iededza lampas, gāja no vienas gāzes lampas pie nākamās. Ar bērnišķīgu prieku viņš pasauca aukli pie sevis un teica: “Paskaties uz to vīru! Viņš taisa tumsā caurumus!” Kādu lomu Dievs tev ir iedevis, lai tu nestu savā kopienā gaismu un mīlestību? Ja neesi pārlicināts, aicini vairākus draudzes locekļus pārrunāt, ko jūs kopā varētu paveikt.

2. Ja draudzei ir jāsadarbojas ar Dievu, aizsniedzot pasauli, tad mums ir jāpieņem Jēzus vārdi un kalpošana. Pati iemiesošanās realitāte – kad Dievs nāk pie mums un dzīvo mūsu pasaulē, cīnās un smejas, un raud ar mums – atgādina mums, ka mēs esam aicināti rūpēties par tiem, kas ir ap mums. Kā mēs to darīsim? Kā jūs varētu iesaistīt savas draudzes jauniešus, lai viņi palīdzētu šajā darbā?

3. Padomā par atbildību, kāda mums ir kā septītās dienas adventistiem: mācīt citiem brīnišķīgās patiesības, kas mums ir dotas. Kā vietējai draudzei var būt galvenā loma, mācot šīs patiesības citiem? Vienlaikus kā draudze var būt droša vieta, kur pārrunāt šīs patiesības ar tiem, kas uzdod grūtus jautājumus par tām? Ko tu vari darīt, lai radītu vidi, kurā var tikt pārrunāti nopietni jautājumi?

4. Grupā pārrunājiet, kādi ir kultūras aizspriedumi sabiedrībā, kurā jūs dzīvojat. Kā jūsu draudze var mācīt citiem pacelties pāri šiem aizspriedumiem un tā vietā sekot Rakstu mācībām.